

Støðið er lækkað

- er tann hugstoytandi niðurstøðan hjá Hanusi Joensen, fyrrverandi landsliðsvenjara, í hesum hugleiðingum, nú hondbóltskappingarárið er av

Landskappingin í hondbóltri er nú av, og vit kunnu gera okkum eina meting av, hvørjum støði tæy ymsu liðini eru á.

Fara vit at kanna leikdygdina í føroysku 1. deildini í manshondbóltri, so er eingin ivi um, at her er hend ein broyting til tað verra. Mær tykir, at støðið gjøgnumgangandi i deildini er fallið eina torn ella kanska báðar tvær.

Ein kann so spyrja, hvør orsök in er til, at so er?

Ein høvuðsorseek er, at tað á fleiri liðum eru hend ar stórar útskiftingar av leikarum, nakrir eru farnir uttanlands í lestrarorindum, aðrir hava skift felag.

Tað, sum mest fellur í eyguni við 1. deildar hondbóltri i dag, er hvussu líkasælir leikararnir ella rættari sagt fleiri av leikarum eru yvir fyri itrottin- um. Tori at halda, at nógvi- r leikarar í 1. deild høvdu ikki klárað ein 2800 m Cooper. Tekniskt sæð er støðið sum heilið lægri, enn tað hevur verið síðstu

árin, uttan tó at siga, at vit nakrantíð hava verið serliga væl fyri á hesum oki, sum er ein fortreyt fyri góðum, livandi hondbóltri.

Aðrenn kappingin byrjaði, hevði Sjonvarpið eina samroðu við venjara Neistans, íslendingin Axel Axelsson. Hann nevndi tað sama, at tað frá seinasta kappingarári var eingin framgongd at siggja í føroyskum hondbóltri, heldur hin vegin, metti hann og legði litalatin afturat, at einasta lið, sum hevði framgongd, var liðið hjá Neistanum. Um hann taldi teir nýggju leikararnar, sum eru fluttir í Neistan úr øðrum felogum í fjór, uppi hesa meting, varð einki sagt um. Men stórt sæð eri eg samdur við honum.

Axel Axelsson nevndi tað, sum er aðalmálið í hesum, nevniliga at so leingi hondbolturin bert er ein hálvársittróttargrein, koma vit ikki víðari. Hetta er ofta sagt fyrr og verður ongantið sagt nóg

ofta, hóast onkur roynd hevur verið at bota um hetta, so hevur ongantið eydnast at fáa hesi víður- skifti í rættlag.

Ti verður við hesum eina ferð enn heitt á felog og Hondbólts samband um at fáa hetta sett í verk sum skjótast. Og hvat hevði verið meira passandi enn at byrjað hetta nýggja tiggjuára- skeiðið við hesum málsetningi, føroyskum hondbóltri til frama.

Eitt tað størsta vandamálið í føroyskum hondbóltri i dag er vantandi unddómsarbeiði i felogun- um.

Ofta verður nógvið ilskast inn á okkara dómara, og tað er vist ikki at siga ov nógvi, at teir eins og onnur gera okkurt mistak- ið. Men sjálvur meti eg størsta vandan í føroyskum hondbóltri i dag vera venjaraspurningin: venjararnir eru ov lítið útbúnir og hava ti ikki neyðugu fortreytirnar at undirvsa i grundleggjandi teknisk- um hondbóltri, og hetta

Hondbóltsstøðið í Føroyum er versnað, skrivur Hanus Joensen, fyrrv. landsliðs-venjari. Útbúnir venjarar - eisini í lægstu deildunum - og hondbólur sum heilársittróttargrein eru ráðini, skal støðið hækka, skrivur Hanus Joensen

skal jú lærast í yngnu deildunum.

Ein leikari, sum ikki hevur lært hesi ymsu grundleggjandi teknisku fyrbrigdini i juniordeildunum, hevur avmarkaðar møguleikar fyri yvirhøvi at læra tæy. Ikki ti, vit hava fleiri livandi dóm i okkara 1. deild, men aðrir eginleikar hjá hesum leik-

arum og vantandi kapping um plássini, gevur eisini hesum rúm á ymsu liðunum.

Høvdu leikararnir dugað sitt tekniska og ástøðiliga (reglurnar) ABC, so hevði føroyskur hondbólur verið munandi lættari at døma, enn hann er i dag.

Flestu felogini seta ein løntu venjara til teirra 1. deildarlið, um tæy hava nakað, og royna so sum frægest at fáa onkran at taka sær av øllum teimum yngnu liðunum, oftast fólk, sum hava eitt sindur av áhuga fyri hondbóltri, men tíværri sum oftast hava litlar og ongar fortreytir fyri at vera venjarar. Og tað er ikki óvanligt, at tað ikki eydnast at fáa nakran venjara til tær yngnu deildirnar.

Iveruleikanum er einki at siga til, at fólk aftra seg at vera venjarar hjá

kanska umleið 15-20 børnum, uttan at hava minst fortreytir fyri hesum, ti tað er lættari sagt enn gjørt, tæy, sum hava roynt tað, hava ivaleyst sannað hetta.

Gjördu felogini tað óvugta, t.v.s. lótu yngnu liðni havt útbúnar venjarar og lótu hini klára seg sum best, so varð føroyskur hondbólur væl betur fyri um nøkur ár.

Nú nevndi eg útbúnar venjarar, sum um tað var vanlig vora hjá okkum. Men nei, so er ikki, langt frá ti. Tað eru bert tveir venjarar her á landi, sum hava tikið ta donsku hondbóltsvenjarautbúgv- ingarroðina ella tilsva- randi. Tað er ikki nógvi, tá hugsað verður um, at væl yvir 100 lið luttaka i landskappingini. Tó eru tað nakrir venjarar, sum hava tikið ávis styttri skeið.

Fyri at bota um hetta er neyðugt at geva áhugað- um møguleika at nema sær útbúgvung sum venjarar ella i minsta lagi at skipa fyri venjaraskeiðum bæði fyri nýbyrjandi og nakað víðari komin. Hetta nýtist ikki at vera serliga kostnaðarmikið, okkara heimligu 1. deildar venjarar kundu ivaleyst leitt hesi skeið.

I Danmark eru hesar útbúgvungar treyt fyri at virka sum venjari i vaksnamannadeildunum.

Mær vitandi er tað bert eitt felag i landinum, sum skipar fyri venjaraskeiðum fyri limum sínum, hini lata bara standa til ella hava helst ikki figgjarkorku til tað, og HSF hevur lítið og einki gjørt við henda spurningin, tó skal nevnt, at ætlanir og onkur roynd hava verið hesum víðvíkjandi.

Sanniliga er nógvi at triva i, um vit ynsktu føroyskum hondbóltri betri dagar. Men treyt fyri øll- um hesum er, at felogini eiga hugað fólk, sum helst ikki eru leikandi i fremstu roð, men eru fús at med- virka til at felogini fáa miðal at arbeiða fyri, fyriskipa, fyrirreika og annars rætta eina hjálpanði hond, har á stendur.

Ti eru mini ráð til tæy, ið stjórna felogunum og Hondbólts sambandinum, at skipa fyri venjaraskeiðum eftir skipaðum útbúgvungarmynstri, sum vit i samarbeiði við okkara norðurlendsku grannar kundu givið eitt til- lagað føroyskt snið.

Tæy ungu skulu mugu fáa dygdarvenjing, men fæstu feløg hava útbúnar venjarar til yngnu liðini, skrivur Hanus Joensen m.a.